

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 345/2021

06.04.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Катарине Јовановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 247/20 од 22.10.2020. године и Вишег суда у Чачку Кж1 14/21 од 29.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 247/20 од 22.10.2020. године и Вишег суда у Чачку Кж1 14/21 од 29.01.2021. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 47/20 од 22.10.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, па му је изречена судска опомена. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка насталих пред Основним јавним тужиоцем, износ од 12.659,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 14/21 од 29.01.2021. године, делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Чачку, првостепена пресуда је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Чачку окривљеном АА за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од четири месеца и истовремено одредио да се ова казна неће извршити, уколико окривљени у времену проверавања од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су жалба Основног јавног

тужиоца у Чачку, у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног, у целости, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Катарина Јовановић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) до 3), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду, али другом већу, на поновно суђење или да исте преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и одлучити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава. Бранилац је предложио да у смислу члана 488. став 2. ЗКП, буде обавештен о седници већа као и да се на основу члана 488. став 3. ЗКП, извршење правноснажне пресуде одложи или прекине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у чињеничном опису кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени угрожавао спокојство, телесни интегритет и душевно стање члана своје породице, међутим, како глаголи повређује или угрожава телесни и душевни интегритет означавају трајне и континуиране радње које се дешавају за време трајања брачне заједнице, то се, према наводима захтева у ситуацији када је учињен само један чин насиља према члану породице, који по својим особеностима указује да исто неће бити поновљено, што је у конкретном случају у питању, не може сматрати да је остварено биће основног облика кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Околности наведене у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је изнео и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Виши суд у Чачку је у својој пресуди Кж1 14/21 од 29.01.2021. године, нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 3, у трећем ставу дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да је у току поступка извршено вештачење урачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела од стране вештака медицинске струке – неуропсихијатра Милоша Ђуровића, који се изјаснио да је окривљени у време извршења кривичног дела био у акутном напитом стању због чега је његова способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима била смањена, али не битно, међутим, како урачунљивост представља правни појам

који може утврдити само надлежан суд, то било какво изјашњење судског вештака у погледу урачунљивости представља прекорачење постављеног задатка вештачења и компетентности судског вештака, због чега наведени налаз и мишљење представља незаконит доказ који није могао бити коришћен у кривичном поступку. С тим у вези, према наводима захтева, погрешан је став суда да је окривљени поступао у урачунљивом стању и да је његова способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била смањена, али не битно, што представља медицинско тумачење овог става од стране вештака.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева не указује да је налаз и мишљење сталног судског вештака неуропсихијатра др Милоша Ђуровића, сам по себи или по начину прибављања у супротности са одредбама Закона о кривичном поступку, већ оспорава садржину наведеног вештачења и, у вези са тим, закључак нижестепених судова у погледу урачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела који се заснива на том доказу, чиме бранилац у суштини оспорава оцену наведеног доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди.

Надаље, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче и то да се из чињеничног описа дела у изреци правноснажне пресуде не може утврдити време извршење кривичног дела што изреку пресуде чини неразумљивом, који недостатак пресуде је прописан као повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Према наводима захтева браниоца окривљеног, имајући у виду одсуство сведочења оштећеног лица, негирање окривљеног да је извршио кривично дело и наводе извештаја Центра за социјални рад да су супружници након критичног догађаја поправили своје односе, може се закључити да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, којим наводима бранилац у суштини оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених у редовном поступку.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости као разлоге подношења истог истиче и повреде закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, не дајући разлоге којима би конкретизовао наведене повреде закона.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и Одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

С обзиром на то да се у образложењу захтева не наводи у чему се састоје истакнуте повреде закона, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку као и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су и истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона, на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић